

Poština plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj

Inserati
po dogovoru.

Štev. 13.

V Kranju, dne 30. septembra 1927.

Leto I.

— Kakšne tajne želje imaš, dragica?

— Jaz — jaz — jaz bi želela, da bi potovala na svatbenem potovanju tudi podnevi v spalnem vozu.

Poravnajte naročnino!

V prihodnji številki (14) bomo začeli objavljati potopis v obliki podlistka z naslovom:

„Potovanje gospoda Branimira“ od ravnokar rojenega tretjega Levstika z imenom Branimir. Njegovo dvomesečno potovanje bo dokaz, da bo podlistek izvrstno, izvirno, nadnaravno in humoristično delo. Zato pridno segajte po „Škratu“.

Puška ni za vsakega.

Bilo je, mislim, 18. septembra v Gospodovem letu 1927. (v času pasjega kontumaca). Zgodilo se je pa blizu Kranja, še bližji pa je Šenčur.

Tam v okolici je precej prostora za lov. V tem se vse dobi — še mravlja, ali pa zajec, oh, in koliko!

Torej tja sta bila povabljeni dva izborna ljubljanska — bržkone nedeljska lovca. Povabil jih je gotovo najemnik lova, ali kaj. Torej povabil jih je. Cel dan so hodili in gazili ter streljali sem in tja. Res sta se izkazala. Zvečer so se vračali trudni in — o strah in groza! — prazni. Nič mravelj, zajcev pa, mislim, dvakrat nič. Pametne živali.

Zaviijejo v gostilno. Izmed njih najboljši — ljubljanska srajca — položi v gostilni puško-brezpetelinko na mizo in — bumf —

Luknja v zidu. — Malo je manjkalo, da jo še deklica, ki je stala tam nekje med vrati, ni dobila — luknje v vrat seveda. — V premišljevanje . . .

♦♦♦♦♦

—XYZ—

Tuti-kvanti . . .

„Tuti-kvanti!“ S to besedo navadno konča moj brivec, ki ga zelo priporočam! Ima vse dobre lastnosti, ki jih mora imeti brivec, le vsak stavek konča s „tuti-kvanti“.

Pripoveduje o kratkih krilih, da se vidi podveze in „tuti-kvanti“. Še skoraj jaz bi zabredel v to napako! Pa nič ne de. Človek s tem lahko mnogo prikrije n. pr.: „Videl sem N. in — e — ,tuti-kvanti.“ Saj razumete? Nekoliko morate že znati med vrstami čitat.

To — med vrstami znati čitat — je v Jugoslaviji zelo potrebno. Posebno pa po volitvah! Vsaka stranka se hvali, da je zmagala, le Zagorski menda ne! Pa vendar ni dobila vsaka stranka, ampak le nekatere.

Katere, to je javna tajnost. Da, da, tajnost! Če greš z dvema gospodičnoma, imata skoraj pri vsaki tretji besedi tajnost. In tebe, revčka, tare radovednost, kaj je neki, pa so navadno take: „Da je stala nova obleka 1300 Din.“ „Da ji je Markov Franček rekel, da je fejš!“ „Da je plesala 4 krat na en večer z istim fantom.“ itd. Torej le nič radovednosti!

Radovednost — ženska čednost! Menda edina čednost, ki jo še imajo! — Joj, če bi me Vladka slišala, potem bi jih jaz slišal, da tri tedne ne bi nič več slišal. Ima močan glas in pravim ji, da naj gre k gledališču za operno pevko, pa ne mara, ker se se boji, da ne bi vse šipe popokale, ko bi pela.

Pri nas po navadi šipe pokajo pri demonstracijah. Sam se zelo rad pridružim demonstraciji, ker se prav pošteno sprehodim, natelovadam in jačim svoj glas.

Glas imam lep, zveni kot počen pisker. Radi tega sem posebno pripraven za demonstracije. Pravijo!

Pravijo mnogo, n. pr.: da bo Viljem prišel nazaj v Nemčijo, pa ni verjetno, je že menda raje pri ženski.

Ženskam so tudi sedaj prepovedali dostop v vse igralnice v Monte Carlu. Prav je tako; ženska se ne sme z moškimi igrati.

Kmalu se bode pričela giedališka sezona in zopet bodo igrali „Revčka Andrejčka“, tako, da bo vse občinstvo lahko govorilo z igralcem, tako, da ne bo treba suflerja.

V Ameriki ga hočejo itak že odpraviti in mesto njega postaviti stroj, na katerem se bo počasi odkrival tekst. Čisto pametno! Le če igralec objame svojo drago in ji pravi ljubezni polne besede in „tuti-kvanti“, pa mora gledati na suflerjevo mesto. Malo nerodno, kaj?

Drugače tehnika zelo napreduje. Čez ocean je splavalo po vodi že mnogo aeroplanov. (Op. ured.: Cenjeni čitatelj naj točno prečita klasični besedni red v zadnjem stavku.)

Mnogo je že šlo po vodi. Kar so stranke pred volitvami obljubile in „tuti-kvanti“, vse je fuč.

Večino teh stvari mi je pravil moj brivec, doktor vsega frizerstva in bubilogije in „tuti-kvanti“.

Če me vidi kje z Vladko, mi že pravi, da naj se pazim, ker — — — in tuti kvanti!

Pa vsa stvar ni tako huda. Saj razumete! Krasna noč, romantična tihota, človek je sam, pa je še nekdo drugi zraven, srce bije hitreje, čuden šum ustnic — in tuti kvanti!

♦♦♦♦♦

Zbadljivo.

Nedeljski lovec: Orka Žane, sedaj sem pa že jezen. Ne vem kaj je to? Ravno sedaj sem že šestega zajca zgrešil!

Gozdar: „Veste kaj! Streljajte enkrat nalašč mimo . . .“

Razumljivo.

Žena (možu, ki se je vrnil z lova): „No, kaj si mi prinesel, dragi Fred?“

Mož (nejevoljen): „Kaj naj bi ti prinesel, saj veš, da sem bil na lovu . . .“

Opica.

Opica, pravijo, je podobna človeku. Pri nas navadno pravimo „afna“, pa to se ne sliši lepo. Pravijo, da je človek nastal iz opice. Tega ne verjamem.

Jaz večkrat opazujem tu, tam in še kje drugje, da je baš nasprotno. O, kolikokrat vidim, da je človek postal „afna“. Seveda, potem pa zopet obratno. Za kaj takega pač vsak ni sposoben. — Toliko zaenkrat.

Ljubeča žena.

V sobo nekega odvetnika v Ameriki je vstopila nekega dne elegantno oblečena mlada dama v vidnem razburjenju. S plaho naglico se obrne k odvetniku, ki je stopil skozi druga vrata:

„Ali ste že začeli razporočno postopanje proti mojemu možu?“

„Obžalujem ni mi bilo mogoče. Ako mi bo količkaj mogoče danes spravim zadevo v tek!“

„Ne storite tega!“ vzklikne mlada žena proseče. „Tako vrzite v ogenj vse dokaze, ki govore o krivdi mojega moža. Sam Bog bodi zahvaljen, da ne pridem prepozno.“

Vesel pravi odvetnik: „Torej ste se spravili z gospodom soprogom? No, čestitam vam od srca. Razporoka je vendar le grda reč.“

„Motite se,“ ga prekine dama. — „Rešitev je prišla prej nego sem se nadejala, in boljša. Mojega moža je danes avtomobil povozil do smrti in baš zato le treba molčati o razporoki, da morem tožiti šoferja za odškodnino.“

Godčevo pismo iz leta 1908.

Kranj v januarju 1908.

Gospod Maxl!

ker vas nikdar ne vidim da bi se ustmeno zgovarila toraj se ustmeno do vas obrnem kakor vam je znano da me je tako nagnala Naduha ali sapa na odru ker pride ves dunst gor od ldi ako bi bil le še enčas gor tok bi me blo gotovo zadušilo še domu sem komej prišel. šele čez ene tri ure mi je odleglo doma rajši bi bil videl nevem koga kot da se mi je tako ponasrečilo ser bi bil zlo rad igral. No pa da ste le družiga dobili ds niste bli na škodi. torej ker vem, da ste en prjazen in tud previden človek vendar ne boste zahtevali da b jast od tega clo nič ne dobil. Predn večer sem mogel biti dolgo gor in ta večer spet od pol 9. do 12. čeravne nisem kaj igral gor sem pa le mogel biti saj bi bil rajši igral. Potem ta kakor je vam potem igral je moje Harmonike rabil ker drugače bi ne bil mogel igrati ker svolih nema in mi jih je tudi precej potratil ker jih je brez vse skrbi vlekel. jast bi bil fiste Harmonike še pred zvečer enmo lahko posodil kmi je ponujal 5 K od neh, pa ker sem bil k vam obljubljen jeh pa zato nisem dal. torej dragi Maxl ene 6 ur sem mogel jast gor biti 5 K bi bil lahko od Harmonike dobil ako bi jeh bil drugmo posodil potem bom pa mogel še ene 3 ali 4 ure se s Harmonikam muditi da jih bom popravil torej ali bi se ne spodobil meni vsega skup eue 6 K dati saj ste vendar en previden človek da ne bote rekli da je to preveč.

Toraj prosm da ta moj pisanje ne bo glas upijočega v puščavi toraj vas prijazno pozdravim

N. N.

Narodne iz Ribnice.

Napisal Franc Kramar.

Kako so v Ribnici hruške medili . . .

Enega leta so imeli v Ribnici toliko hrušk, da jih je zaskrbelo, kam bi jih dejali zmediti. Je bil pa k sreči tam star, zapuščen vodnjak in notri znosijo vse ribniške hruške. Ko čez čas mislijo, da morajo biti hruške že medne, se zbero in grede k vodnjaku. Najpogumnejši Ribničan prvi skoči v vodnjak, obljubivši že preje ostalim, da bo, kakor hitro otipa medno hruško, takoj iz vodnjaka vrgel. Čakajo, čakajo, nič. Ne hruške, ne fanta. Jezni, da ne bi fant sam vseh hrušk pojedel začno vpiti: „Ta kruota bo vse sam pojú, k' je toku tihi! Skoč' nu an drugi za njim, an tâk, ko bo bolj pravičen!“ Skoči zopet eden. — Nič in nič! Tako počasi vsi poskačejo v vodnjak, iz nevošljivosti, da kdo več hrušk ne poje. In res so jih bili vsi čez glavo siti. Vodnjak je bil namreč zelo globok in tako so vsi v hruškah utonili.

Ribničan izbira hruške.

Ribničan je zbiral hruške. Cel dan jih zbira, pa šele proti večeru, ko je že vse prebral, najde gnilo

hruško. Ves jezen jo pograbi in zaluča v stran, rekoč: „Prmojdüh, ku b' pa jest praj tū vajdu, de je sam' ta gnila, b' jo jest pa kar prjev pa b' jo stran' zegnov, pa m' na b' b'lu trajba tulk' caji' mi jih zbirat.“

Kako je Ribničan čebele iz ajde podil . . .

Ribničan je imel tako zelo lepo ajdo na polju, da jo je vedno hodil gledat. Nekega dne zapazi, da se po njej čebele obešajo. „O kruote, tejga pa jest na bom püstu, de b' moja ajdo osipale!“ pravi. Gre domov, vzame dolgo preklo, svojim štirim hlapcem pa pravi, naj vzamejo „trage“ seboj in gredo naj z njim. Ko pridejo do ajde, reče hlapcem, da bo s prekljo čebele prepodil. „Ker se pa bajim,“ pravi „da bi jaz preveč ajdo pohodil, me boste pa vi štirje po njivi s tragami nosili!“ Rečeno, storjeno! Po preganjanju si hočejo ogledati ajdo, pa ni bilo ne čebel ne ajde.

O, te ženske!

„Če se bom kdaj poročila, bi se samo radi tega, da bi bila prosta in bi lahko imela ljubeča . . .“

Sveta jeza.

„Zginil je zajec! Vkljub mojim trem strelom se ta beštja niti prizadetega ne čuti!“

Ribiška.

„Te dni sem ujel jeguljo, ki je bila brez pretiravanja 3 metre dolga — s pretiravanjem pa 5 metrov.“

Pouk.

„Slišal sem, da ste o gobah precej dobro podkovani, gospod gozdar. Kako se pa razlikujejo dobre od slabih?“

„Ja, skuha se jih in da tašči jesti; če umrje, potem so dobre . . .“

Pojasnilo.

Družba nedeljskih lovcev pride na lov. Predno se odpravijo na „štante“ se oglasi kukavica. Po navadi kukavica zapoje dvakrat, to je — kuk, kuk — kuk, kuk — itd. Ker pa je močno odmevalo, se je slišalo trikrat in sicer — kuk, kuk, kuk — itd. Seveda so se lovci temu pojavu čudili in razno ugibali, vendar niso prišli do zaključka. Naposled vprašajo gozdarja. Gozdar jezen nad tako neumnim vprašanjem se odreže: „Kaj hočete, gospodje, slučajno ta kukavica jeclja . . .“

Z lepaka poljedelske razstave.

Ob 10. uri dop. prihod živine,
ob 11. uri sprejem gostov,
ob 12. uri skupno kosilo.

Prijava.

. . . in ker se z zgoraj navedenim X ni hotel imeti opravka niti eden pošten človek, sem se čutil dolžnega se z njim ukvarjati.

Prostov. gas. društvo v
Kranju vprizori v sredo
5. oktobra in v nedeljo
9. oktobra veseloigro s
petjem in godbo v 3 de-
janjih:

Rodoljub iz Amerike.

Malo denarja.

Žena: „Malo denarja bi potrebovala.“
Mož: „Dobro, dobro! Kako malo pa?“

Eno samo vprašanje.

Nekoč je bil učenjak, kateri je vse svoje sile posvetil problemu izdelovanja dijamantov. Vse je že rešil, samo na eno vprašanje si ni vedel odgovora. Od tega vprašanja ozir. odgovora sta bila odvisna njegova slava in bogastvo. Toda, tega odgovora ni mogel najti.

„Zakaj pa ne greš k vedeževalki madami Thebe,“ ga vpraša prijatelj nekega dne. „Ta ve vse in gotovo bo tud na tvoje vprašanje dala odgovor.“

In res se poda k njej, ki mu je tudi privolila avdijenco: „Lahko te sprejem danes, ker je moj mož odšel na lov“, mu je dejala slavna vedeževalka, „toda odgovor ti bom dala na eno samo vprašanje, govori!“

Madame pa ni bila samo modra žena, pač pa tudi izredno krasna in — zapeljiva. Zato je učenjak stavil tole vprašanje: „Povej mi madam, kdaj pa se tvoj mož vrne domov?“

—XYZ—

Žalost.

Oh ljuba moja Vladkica,
ko bi ti vedela,
kak me to zelo boli,
da nisi moja ti.

Ko bil zalasnica bi ti,
na tvoji glavici,
brisača kadar greš v kopelj
kako bi bil vesel.

Če bi mogel biti bi testo,
bi spekla me lepo,
kot kruh pojedla bi me ti,
in bil bi konec žalosti.

Kislo se drži.

Gospodična: „O, gospod doktor, kaj pa se danes tako kislo držite? Predsinočnjim pa ste bili tako dobre volje.“

Zdravnik: „Seveda — predsinočnjim so tudi še vsi moji pacijentje živeli.“

Tožba.

Advokat: „Ljubi moj, naznanili vam moram, da je šla tožba rakom žvižgat!“

Kmet: „Torej bom moral nazadnje še žvižganje plačati!“

Sraka.

- Kako lastnost ima sraka?
- Peti zna!
- Kdo ti je to povedal?
- Prosim: kadar moja sestra poje, pravijo oče, da poje kakor sraka.

Preveč jih je . . .

Vilko me čaka ob sedmih, Jošku sem rekla ob osmih — hm — najbolje napravim, če grem k Dolfetu . . .

Iz dežja . . .

Mrs. Crachlljano je zvedela, da sta oba njiju sinova zaljubljena v eno izmed domačih služkinj ter da jo vzame na sprehod, zdaj eden, zdaj drugi. Ker se jebala, da bi njiju oče ne zvedel tega ter v svoji jezi kaj nepremišljenega storil, je skrivaj poklicala oba sinova predse ter ju pozvala naj povesta, je li resnica kar je zvedela. Toda zadovoljnega odgovora ni dobila od nobenega.

Ha, si je mislila, nekoliko strategije bo treba, pa bom zvedela. Poklicala je služkinjo k sebi ter jo v šegavem tonu vprašala: „Mary, sedaj mi pa kar naravnost odgovorite kar vas bom vprašala. S katerim izmed mojih sinov greste raje na izprehod, z Ilargeom ali Willanom?“ Opogumljena po prijaznem tonu je Mary odgovorila brez ovinkom: „Kar se tiče obeh sinov bi dala prednost Georgu. Toda najbolj prijetno in zabavno je pa takrat, kadar grem z vašim gospodom soprogom na kako zabavo.“

Nič.

Učitelj: „Kaj je to nič? Ali ne more nihče povedati? No, Pepček?“

Pepček: „Nič je, če kdo gospodu učitelju celo popoldne drva zloga, potem pa pravi gospod učitelj: si že priden, Tepček.“

Posledica.

Prvi lovec: „Rad bi vedel zakaj sem tako žejen?“

Drugi lovec: „Najbrž po računu v prejšnji gostilni, ki je bil precej slan!“

Hitro pariral.

„Povejte mi, gospod gozdar, ali vam ni nerodno, ko imate tako rdeč nos?“

„To ravno ne, samo nerodno je to, ker me vsak tepec to vpraša.“

Primera.

Dama: „Gospod gozdar, primite vašega psa, da me ne vgrizne!“

Lovec: „Nič strahu, moj pes vas ne bo vgriznil!“

Dama: „Pa vendar kar naprej zobe kaže.“

Lovec: „Ako bi imeli vi tako lepo bele zobe, bi jih gotovo tudi kazali!“

Dober lovec.

Lovec (gospodu, ki je že dva psa ustrelil mesto zajca): Kadar boste s psi gotovi nam povejte, da še pravočasno zbežimo . . .“

Sumljivo.

„Ali že odhajate gospod svetnik? Saj ste šele enega zajca pogodili.“

„To zadostuje; če bi se mi posrečilo še katerega dobiti, bi mi žena ne verjela — rekla bi, da sem jih kupil.“

Visoka čast.

Lovec: „Tukaj sem se dostavite, gospod doktor, tukaj so prejšnje čase stali sami knezi in grofi!“

Doktor: „Res? So pa tudi kaj ustrelili?“

Lovec: „Tisto pa ne, ustrelili pa niso ničesar.“

Resnična zgodba.

Brzovlak iz Beograda pride v Ljubljano. Tedaj plane neki potnik k sprevodniku in kriči: „Jaz sem vam še posebej dal 20 Din, da me zbudite sigurno v Zidanem mostu, ko veste, da moram v Maribor. Še celo rekel sem vam, da me s silo vrzite iz vlaka, če bi zaspal pretrdo in bi se ne „zbrihtal“. Kaj pa naj tu v Ljubljani počnem?“

„To si pa vendar ne smeš pustiti dopasti, da te zmerja, saj si vendar uradnik!“ reče drugi sprevodnik prvemu.

„Ah, pusti to,“ vzdihne prvi. „Ti bi moral šele onega slišati, kako je zmerjal, ki sem ga pomotoma vrgel v Zid. most iz vlaka . . .“

Priprt.

„Gotovo!“ poveljuje vlakovodja.

Brez sape že, prisopiha kmetič do vlaka; sprevodnik ga prime — vrže v voz in zaloputne vrata — seveda nesrečni kmet je imel roko preblizu vrat in tako mu je sprevodnik priprl med vrata dva prsta. — Ker so v zadnjem vagonu peljali deroča se teleta — ni med vožnjo nihče slišal nesrečnega kmetiča, kako je robantil.

„Postaja X!“

Hvala Bogu! Kmet vpije kot norec: „Vi, gospod „portir“, mene ste priprli, vendar me spustite sedaj!“

Sprevodnik brzo odpre in kmet že drži svoja dva zmečkana prsta v ustih: „Bog pomagaj, kako to boli!“

„To ti rad verjamem, osel neumni,“ pravi sprevodnik, „če bi dobro delo, potem bi vi, tepec, imeli celi dan roke med vrati priprte . . .“

Vestno.

Deželan (na postajališču, ko je zapustil vlak): „Ti, stara, če me le ne bodo kaznovali?“

Žena: „Zakaj vendar?“

„Zato, ker sva se peljala v oddelku za kadilce, pa nisva kadila.“

Posnemanja vredno.

V malem angl. gradiču Lutham Sante Anne je županstvo razglasilo, da v vsej občini osli ne smejo delati dnevno več od osem ur. Da bi še za ljudi to veljalo.

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev
Kranj, Glavni trg

Solska naloga.

Jazbečar.

Jazbečar je pes, vkljub svoji smešni zunanji obliki. Ima 4 noge: dve spredaj in dve zadaj, vendar se nikdar ne družijo. Jazbečarji se precej pametni, vkljub svoji smešni zgradbi. Jazbečar z repom težko maha, ker so možgani predaleč oddaljeni. Vendar si zna pomagati in sicer: Pomiga z ušesi in ko rep zagleda signal, pa še on začne mahati . . . Jazbečarja se ne more naslikati veselega, ker če je jazbec vesel, miga z repom,

Logika.

- Jaz te zelo ljubim!
- Jaz pa tebe zelo — malo!
- Zakaj?
- Če bi midva eden drugega zelo ljubila, ne pride še tretja oseba vmes . . .

Pojasnilo.

Tujec: „Zakaj zvoni sedaj?“

Domačin: „Ja, to vedno zvoni, kadar mežnar za vrvi vleče.“

Radikalno sredstvo.

— Ali veš kako se naredi, da ne dobiš prav nobene bolhe?“

— Ne vem! Kako?

— Torej pazi dobro: kadar čutiš bolho pod desno roko, slini palec in kazalec in prav počasi in varno sezi pod levo roko, pa jo sigurno ne boš dobil . . .!

Copata.

Znanec: „Zakaj pa imaš pri postelji na tla pritrjenega zajca za škornje sezuti?“

Gospodar: „Veš, moja žena seže najprvo po zajca kadar zvečer domov pridem . . .“

Pred kletkami divjih zveri.

Dama: „Če bi mogli ti tepi tigri še govoriti.“

Gospod: „Potem bi gotovo dejali: gospodična, molite se, mi smo levi . . .“

Potovalni luxus.

Stiskač: „Koliko stane 1 vozni listek I. razreda do Zagreba?“

Uradnik pri blagajni: „Zakaj bi radi vedeli? Vi se itak vozite samo v III. razredu.“

Stiskač: „To že, peljem se v III. razredu. Ali vprašat si vendar dovolim, koliko stane ta luxus v I. razredu.“

Resnično govoril . . .

Peter X v ječi hudodelcu: „Povejte mi Vaše dosedanje življenje. Povejte mi resnično, kaj Vas je privedlo v ječo?“

Ujetnik: „Žandar, prevzvišeni.“

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj

V soboto 8. oktobra ob pol 9. uri zvečer in
v nedeljo 9. oktobra ob 7. in 9. uri zvečer

STRAST

Življenje velemestne dive.

VSEBINA: Lepa Hella je ljubila umetnost bolj kakor samo sebe. — Zato je tudi trpela. — Zašla je v val strasti. — Umor njene sestre. — Katastrofa na ledu radi ljubavne strasti itd. itd.

V soboto 1., v nedeljo 2. in v ponedeljek 3. oktobra Sava-film — revija nar. noš na sejmu v Ljubljani in ljubeljska dirka.

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke**BERKO**
LJUBLJANACene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „6ici“)

ANTON ŠORNIzdelovalnica oblek
in čepicIzdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah**KLANEC - KRANJ**

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA**A. ERMAN - KRANJ****TELEFON 25**

Nizke cene!

Nizke cene!

Oglašajte v našem listu!**ČE JE NESREČA**še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.**TISKARNA SAVA KRANJ**Se priporoča za vsa v to
stroko spadajoča dela,
ki jih izvršuje naj-
solidneje in
točno